

Γνώμες

Γιατί ο πόλεμος στην Ουκρανία αλλάζει τον κόσμο

Το βιβλίο των Σταύρου Λυγερού και Σωτήρη Δημόπουλου απαντά στα περισσότερα ερωτήματά μας

Του
ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΡΗΣΤΟΥ

Τι γνωρίζουμε πραγματικά για τον πόλεμο στην Ουκρανία, τις πραγματικές αιτίες που οδήγησαν στο ύστατο αυτό μέσο επίλυσης διαφορών; Ποιος ωφελείται από τη διεξαγωγή του και ποια μπορεί να είναι η κατάληξη του; Πόσο επηρεάζει το παγκόσμιο γίνεσθαι η σύγκρουση αυτή;

Όλα αυτά είναι ερωτήματα στα οποία, μεταξύ άλλων, επιχειρεί να απαντήσει ένα σημαντικό, κατά τη γνώμη μου, βιβλίο που κυκλοφόρησε στα μέσα Δεκεμβρίου. Πρόκειται για το βιβλίο του δημοσιογράφου και συγγραφέα Σταύρου Λυγερού «Γιατί ο πόλεμος στην Ουκρανία αλλάζει τον κόσμο», που συνοπογράφει με τον δρ Σωτήρη Δημόπουλο (εκδόσεις Πατάκη).

Στο βιβλίο αυτό ο συγγραφέας παραθέτει μια λεπτομερή και πολυεπίπεδη ανάλυση του πλαισίου της πολεμικής αναμέτρησης. Τα πριν, τα τώρα και τα μετά. Εξιστορεί με ενάργεια τις σχέσεις της Ρωσίας με τη Δύση από τις παραμονές της πτώσης της Σοβιετικής Ένωσης και για τις επόμενες δεκαετίες. Όλο αυτό το χρονικό διάστημα που εκ μέρους των ΗΠΑ καταβλήθηκε μια συστηματική προσπάθεια να περιοριστεί και να καμφθεί η Ρωσία.

Οι διαδοχικές επεκτάσεις του NATO προς Ανατολάς είχαν ως προφανή στόχο τη στρατιωτική παρουσία της Δύσης στην «αυλή» της Ρωσίας, με ό,τι σημαίνει αυτό για την εθνική ασφάλεια της τελευταίας. Η Μόσχα είχε ξεκαθαρίσει εδώ και πολύ καιρό ότι δεν θα ανεχτεί την επέκταση του NATO στην Ουκρανία, ο μισός πληθυσμός της οποίας ιστορικά είναι σαρξ εκ της σαρκός του ευρύτερου ρωσικού κόσμου. Αυτή η επιλογή των Αμερικανών ήταν εσκεμμένη με σκοπό να στριμώξουν τη Μόσχα, υποχρεώνοντάς την ή να αποδεχθεί στην πράξη το ΝΑΤΟικό τετελεσμένο στην Ουκρανία, ή να αντιδράσει στρατιωτικά, δίνοντας στην ευκαιρία στους Δυτικούς, μεταξύ άλλων, να επιβάλουν εξοντωτικές κυρώσεις στη Ρωσία.

Είναι ενδεικτικό ότι στη Ρωσία έβαλαν πλάτη μεγάλες χώρες, όπως η Κίνα, η Ινδία, η Βραζιλία κ.ά. Ο λόγος που στάθηκαν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στο πλευρό της Ρωσίας είναι ότι έχουν συνείδηση πως αν οι ΗΠΑ γονατίσουν τη Ρωσία, το διεθνές σύστημα θα χάσει τον αναδυόμενο πολυπολικό χαρακτήρα του και θα επιστρέψει περισσότερο ή λιγότερο στην αμερικανική μονοκρατορία. Η Κίνα έχει συνείδηση ότι αν γονατίσει η Ρωσία, θα είναι ο

επόμενος στόχος, ενώ η Ινδία δεν ξεχνάει ότι μόλις πριν από 75 χρόνια ήταν βρετανική αποικία. Η Ρωσία δεν έχει περιθώριο να ηττηθεί, γιατί αυτό θα σήμαινε όχι μόνο αποκαθίωση από το καθεστώς της μεγάλης δύναμης, αλλά και δρομολόγηση αποσχιστικών κινημάτων στο μαλακό της υπογάστριο.

Εξαιρετικό ενδιαφέρον έχει, όμως, και το δεύτερο μέρος του βιβλίου, που δίνει αρμονικά με το πρώτο, γραμμένο από τον δρ Σ. Δημόπουλο, ο οποίος πραγματεύεται την πολυπλοκότητα των σχέσεων Ουκρανών και Ρώσων σε βάθος χιλίων ετών. Ο Σ. Δημόπουλος έχει το πλεονέκτημα ότι διαθέτει όχι μόνο πλούσιες γνώσεις αλλά και βιομηχανική σχέση, αφού σπούδασε στη Σχολή Διεθνών Σχέσεων του Κιέβου και ως εκ τούτου γνωρίζει από πρώτο χέρι πρόσωπα και πράγματα.

Ο σκεπτόμενος πολίτης, ο οποίος επιθυμεί να πληροφορηθεί σε βάθος το τι συμβαίνει με τον πόλεμο στην Ουκρανία και ο οποίος θέλει να ξεφύγει από τα τετριμμένα των δελτίων ειδήσεων και την αποσπασματική πληροφόρηση του Διαδικτύου θα βρει στο βιβλίο των Λυγερού και Δημόπουλου πολλά στοιχεία, αναλύσεις και ερμηνείες για να σχηματίσει τη δική του άποψη για το κομβικό γεγονός της εποχής μας.